

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

JULES RENARD

Găinile

Morcoveață

Traducere
MIHAELA RĂDUCANU

— Pot să pariez, spusese doamna Lepic, că Honorino a uitat
de data asta să închidă porțile...

— Felix, pe zici, să-l dădă în judecată!

— Eu nu sunt aici să-l dădă în judecată, ci să-l
anunț că porțile sunt închise.

— Dar tu, Ernestine? continuă fermă pe un glas mai puțin
— Oh! Tocmai eu, mamă, știu că în jur de douăzeci și doi
Felix și jora sa, Ernestine, abia culează să ridice capul
pentru a răspunde.

Citesc acum, teoretic de interesată, privind coatele pe masă
și frunțile aproape lipite.

— Doamne, cât sunt de naivă! conchide
Cum de am uitat?! Morcoveață va închide porțile...

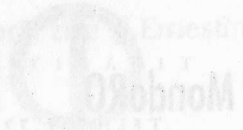
Așa era poreclit mazărul casei, deoarece avea părul
locul, iar fețișoara lui, plină de pistru. Morcoveață
rea nu se știe ce pe sub masă, răspunse cu un
— Dar, mamă, și mie mi-e la fel de rău!

— Cum așa? îl încurajă doamna Lepic, un
Mă faci să râd. Hai, grăbește-te, te rog!

— Îl știu și noi că e îndrăzneț ca o capră, Ernestine,
iar Felix completă:

— El nu se teme de

Editura MondoRo
București, 2015

Respect pentru oameni și cărți

Cuprins

- Găinile / 5
- Potârnicile / 7
- Câinele / 8
- Coșmarul / 10
- Poți să comentezi? / 11
- Oala de noapte / 12
- Iepurii / 16
- Târnăcopul / 17
- Pușca / 18
- Cârțița / 21
- Lucerna / 22
- Cana / 25
- Miezul de pâine / 27
- Trompeta / 28
- Șuvița de păr / 29
- La scădat / 31
- Honorine / 34
- Oala de pe șemineu / 38
- Ezitarea / 41
- Agathe / 42
- Programul / 44
- Orbul / 47

Anul Nou / 49

Dus-întors.... / 51

Stiloul / 52

Obrajii roșii / 55

Păduchii / 61

La fel ca Brutus / 64

Scrisori alese / 67

Cotețul / 71

Pisica / 72

Oile / 74

Nașul / 76

Fântâna / 78

Prunele / 81

Mathilde / 83

Casa de bani / 85

Mormolocii / 88

Lovitura de teatru / 91

La vânătoare / 92

Musca / 95

Primul sitar / 96

Cârligul de undiță / 97

Bănuțul de argint / 100

Idei personale / 105

Furtuna frunzelor / 108

Revolta / 110

Cuvânt de încheiere / 112

Albumul lui Morcoveață / 117

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Renard, Jules

Morcoveață / Jules Renard ; trad.: Mihaela
Răducanu. - București : MondoRo, 2015

ISBN 978-606-695-017-6
I. Răducanu, Mihaela (trad.)

821.133.1-93-31=135.1

Departament Difuzare
tel. 021-211.25.00
mail: comenzi@grammar.ro

Redacție
tel. 021-210.40.13
mail: office@grammar.ro

www.grammar.ro

TIPĂRIȚIA
MondoRO
TEL: 0722.728.632

Găinile

— Pot să pariez, spuse doamna Lepic, că Honorine a uitat și de data asta să închidă găinile...

Dacă te uiți pe fereastră, te convingi imediat că așa este. Deși s-a lăsat întunericul, se vede destul de clar că, acolo, în spatele curții, portița de la cotețul găinilor a rămas deschisă.

— Felix, ce zici, te duci tu să o închizi? îl îndeamnă doamna Lepic pe cel mai mare dintre cei trei copii ai săi.

— Eu nu sunt aici pentru a avea grijă de pui, ripostă copilul, un băiat palid, leneș și fricos.

— Dar tu, Ernestine? continuă femeia pe un glas mai pițigăiat.

— Oh! Tocmai eu, mamă, știi cât îmi e de frică!

Felix și sora sa, Ernestine, abia cutează să ridice capul pentru a răspunde.

Citesc acum, deosebit de interesați, ținând coatele pe masă și frunțile aproape lipite.

— Doamne, cât sunt de naivă! conchide doamna Lepic. Cum de-am uitat?! Morcoveață va închide portița cotețului!

Așa era poreclit mezinul casei, deoarece avea părul roșu ca focul, iar fețișoara lui, plină de pistrui. Morcoveață, care meșteștea nu se știe ce pe sub masă, răspunse cu timiditate:

— Dar, mamă, și mie mi-e la fel de frică!

— Cum așa? îl încurajă doamna Lepic, un voinic ca tine! Mă faci să râd. Hai, grăbește-te, te rog!

— Îl știm și noi că e îndrăzneț ca o capră, zise și Ernestine. Iar Felix completă:

— El nu se teme de nimeni și de nimic!

După atâtea complimentări, Morcoveață uită de sentimentul de frică ce îl stăpânise și își impuse să iasă afară pe întuneric, cu atât mai mult cu cât băiatul avea promisă o palmă de la mama lui, așa... de încurajare:

— Cel puțin să-mi lumineze calea cineva, spuse el.

Doamna Lepic îl privi ridicând din umeri, iar Felix zâmbi cu dispreț. Numai Ernestine, mai miloasă din fire, luă o lumânare și își însoți fratele mai mic până la capătul coridorului.

— Te voi aștepta aici, zise ea.

Dar nici n-apucă să termine de vorbit că o rafală de vânt îi stinse lumânarea și fata fugi imediat, îngrozită, fără să mai privească înapoi.

Rămas singur, Morcoveață își încordă mușchii, dar parcă avea călcâiele lipite de pământ, de nu putea să facă o mișcare. Întunericul îi părea atât de înspăimântător, că a crezut pentru câteva secunde că a orbit. Uneori, câte o pală rece de vânt îl învăluia, încetinindu-i mișcările. Avea senzația că este atins de tot felul de lighioane, vulpi, poate chiar lupi... Poate că ar fi fost mai bine să se repeadă cu capul înainte în întuneric și să închidă porțița. Așa și făcu. Prinse, în sfârșit, pe băjbâite cârligul ușiței. Dar zgomotul pașilor lui le agită pe înaripate, care începură să se foiască și să cotcodăcească speriate.

Morcoveață, mai speriat ca ele, țipă:

— Da' mai tăceți odată, că sunt eu, Morcoveață!

Băiatul închise repede ușa și fugi iute în casă, dând din mâini ca și cum ar fi avut aripi. Ajuns la căldură și lumină, deși găfâia, era tare mândru de el și de ceea ce făcuse; era ca și cum lepădase niște haine ude și murdare de noroi și îmbrăcase altele curate și lejere. Acum aștepta să fie felicitat de toată lumea pentru ce făcuse, dar avu parte de dezamăgire. Fratele său mai mare, Felix și soră-sa Ernestine, citeau liniștiți ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, iar mai presus decât ei, doamna Lepic îi zise cu o voce seacă:

— Morcoveață, de acum înainte, tu vei închide seara găinile!

Potârnichile

Ca de obicei, domnul Lepic își goli tolba vânătoarească pe masă. Avea acolo două potârnichi. Felix, cel mai mare dintre frați, le notă și pe acestea pe o tăbliță ce stătea atârnată pe perete. Asta trebuia să facă de fiecare dată. Fiecare copil avea câte o răspundere. Ernestine, de exemplu, jumulea sau jupuia vânatul. În ceea ce-l privea pe Morcoveață, el trebuia să omoare vânatul. I se dăduse această sarcină deoarece se știa că era nemilos din fire.

Dar potârnichile se agitau foarte tare, făcând aproape imposibilă omorârea lor.

Atunci, doamna Lepic îi zise:

— Ce mai aștepți?

Morcoveață răspunse rugător:

— Mami, aș vrea mai degrabă să notez eu pe tăbliță de azi înainte.

Dar femeia i-o tăie brusc:

— Tăblița e mult prea sus pentru tine.

Morcoveață spuse supărat:

— Măcar lasă-mă să le jumulesc!

Atunci, doamna Lepic conchise:

— Acest lucru nu e o treabă pentru bărbați.

Așa că Morcoveață luă potârnichile și, urmând sfaturile și indicațiile membrilor familiei, se apucă de treabă. Ținea câte o pasăre în fiecare mână și le strângea cu putere gâttelejele.

Văzând asta, domnul Lepic nu se putu abține să nu comenteze:

— Ia te uită, dom-le, două deodată!!

Morcoveață răspunse nervos:

— Merge mai repede așa.

Doamna Lepic se simți datoare să răspundă:

— Nu mai face atât pe sensibilul, noi știm foarte bine că în interiorul tău, tu savurezi bucuria asta.

Păsările, în convulsii, încearcă să se apere, dând frenetic din aripi și risipind pene în jur. *Na, că nu vor să moară!* zise copilul plin de obidă. Dacă ar fi fost, Morcoveață și-ar fi sugrumat mai lesne un prieten cu o singură mână, decât o pasăre lipsită de apărare. Dar ca să termine ce începuse, băgă amândouă potârnichele între genunchi și, roșu la față, plin de sudoare, ținând capul pe spate ca să nu vadă nimic, strânse cu toată puterea.

Păsările însă, se încăpățâneau să trăiască.

Cuprins de furie, băiatul apucă păsările de picioare și le izbi puternic cu capetele de vârfurile ghetelor.

— Oh! Călăul! Călăul! plâneau la unison Felix și Ernestine.

— Face așa doar ca să vă necăjească pe voi, dar el e satisfăcut! Săracele păsări! N-aș vrea să încap în mâinile unui astfel de om, zise doamna Lepic.

Până și domnul Lepic, vânător încercat, părăsi încăperea, îngreșat de cele ce văzuse.

— Acum, ia-le! zise Morcoveață, aruncând potârnichele moarte pe masă.

Doamna Lepic le întoarse pe toate părțile. Din micile căpșoare se prelingeau dăre de sânge:

— Era momentul să i le luăm din mână. M-am cam săturat de situațiile astea.

— E adevărat, admise și Felix, Morcoveață nu a prea fost azi la înălțime, așa ca altădată.

Câinele

Domnul Lepic își citește ziarul, iar Ernestine lecturează din cartea sa, amândoi foarte aproape de lampa care dădea în cameră o lumină difuză, gălbuie. Doamna Lepic tricotează cu îndemănare, Felix își încălzește picioarele la foc, iar Morcoveață, ghemuit pe podea, își deapănă amintirile. Dintr-o dată,

Pyramus, câinele familiei, care dormea liniștit sub rogojină, începu să mârâie:

— Sst! zise domnul Lepic.

Dar Pyramus mârâi mai tare.

— Ce câine idiot! spuse și doamna Lepic.

Dar Pyramus în loc să se conformeze îndemnurilor stăpânilor, începu să latre frenetic, uimindu-i pe toți. Doamna Lepic își duce mâna la inimă, în timp ce soțul ei scrâșnește din dinți. Până și Felix începe să înjure, creându-se astfel un tâmbălău de toată frumusețea.

— Nu vrei să taci, javră ce ești?! Taci, nenorocitul!

Pyramus însă, parcă turbase. Așa că doamna Lepic îi dete o palmă zdravănă, iar domnul Lepic îl lovi cu ziarul peste o labă. Dar cățelul, așezat pe burtă, cu botul între labe, încercând să se ferească de alte lovituri, lătra atât de tare, că ziceai că e bătut de toată lumea.

Până la urmă, toți ai casei se enervează la culme, repezindu-se la bietul animal care, și el la rândul lui, speriat, lătra în continuare de mama focului.

Ferestrele scârțâiau, burlanul sobei parcă se clătina și el, iar Ernestine începu și ea să țipe.

Morcoveață înțelese imediat că singura persoană care să rezolve isteria din casă nu putea fi decât el, așa că ieși să vadă ce ar fi putut să declanșeze avalanșa din familia lui. Nu putea fi decât vreun trecător întârziat care traversa calea ferată pentru a ajunge în stradă sau, poate, vreun hoț care a escaladat gardul și a intrat în grădină.

Dar coridorul lung și întunecos îi taie elanul lui Morcoveață care, ajuns lângă ușa de la intrare, trage doar zăvorul fără a o deschide. Îi era frică.

Altădată n-avea treabă. Ieșea din casă, fluiera, cânta, bătea din picioare, doar-doar reușea să sperie inamicul nevăzut.

De data asta însă, trișă.